

**HÍVOM A CSALÁDOKAT
a BIBLIA ÉVÉBEN
2008 októberében**

Kedves családok és házaspárok, kedves családokat szerető szerzetes- és paptestvérek, kedves mindnyájan, akik a család és az élet mellett álltok!

Október: A társadalomnak szüksége van a család nyújtotta értékekre, de fontos, hogy a társadalom is értékelje a család szolgálatait. Családbarát társadalomra van szükség, mert ha elfogy a levegő a család körül, képtelen betölteni hivatását, ennek pedig az egész társadalom látja kárát.

Beszélgessünk ebben a hónapban a következő szentírási szakasról: **Lk 19, 11-26.**

Társadalom és család kölcsönhatásban állnak egymással. A család sokféle módon gazdagítja társadalmat, de családnak is szüksége van az állam és a társadalom oltalmára. Ha ezt az oltalmat a család nem kapja meg, veszít erejéből, lendületéből és kevesebbet képes csak juttatni azokból az értékekből, amelyeket csak ő adhat a nagyobb közösségnek. De ki ösztökélje a társadalmat, az államot, hogy az mindinkább családbarát legyen, ha nem maga a család? Társadalmunknak mindnyájan formálói vagyunk, felelősek vagyunk mináink kamatoztatásáért, mind a család, mind a társadalom javára. Vajon megteesszük-e, amit megtehetünk azért, hogy munkahelyünk egyre inkább élet- és családbarát legyen? Társadalmi, politikai szinten felhasználjuk-e lehetőségeinket, hogy egyre inkább családbarát környezet vegye körül családjainkat? „A család evangelizációs küldetése a keresztségen alapul és a házasság szentsége által ölt új formát. A keresztyén családok evangelizációs munkája különlegesen sürgető azokon a területeken, ahol a törvénykezés vallás ellenes ... ahol a szekularizáció annyira tért hódított, hogy a vallásos életvitel már nem lehetséges. Ilyen területek általában a kommunista és a volt kommunista országok, vagy az un. első világ államai. ... A család különleges módon evangelizál. Nem a nagy beszédek és a retorikus tanítás jellemzik, hanem a mindennapi élet, az egyszerűség, a tárgyyszerűség, a mindennapi tanúságtétel, a Biblia legfontosabb értékeinek átadása.” (A Családok 6. Világtalálkozójára felkészítő katekéziszó)

Hogyan tudatosíthatjuk egymásban, hogy felelősek vagyunk társadalmunk alakulásáért, hogy nem csak tárgyai, hanem formálói, cselekvő alanyai vagyunk a társadalomnak?

A minákról szóló példabeszéd – akárcsak a talentumokról szóló hasonlat – kapcsán a legtöbbször arról szoktunk elmélkedni, hogy Istentől kapott képességeinket, tehetségünket nem szabad paragon hagyni, hasznosítanunk kell őket a magunk és mások javára. Valójában a példabeszéd arról is szól, hogy Isten a teremtés művébe bevonja az embert, „megajándékozza és szabadságát tiszteletben tartva meghívja arra, hogy cselekedeteivel, imádságaival, sőt szenvedéseivel is működjön együtt Ővele” (KEKK 56). A példabeszéd nemes embere, amikor szolgálóinak minákat ad, meghívja őket: folytassák az ő munkáját, gyarapítsák vagyonát. Amikor pedig városok feletti hatalmat ad nekik, megosztja velük uralmát.

A haszontalan szolga csak saját magával foglalkozik, a saját vélt érdekét tartva szem előtt nem tesz semmit a közösségért. Az eredmény magáért beszél, azt is elveszti, ami je volt, további lehetőséget sem kap. Hányszor halljuk a közéletben, munkahelyünkön, néha még a családban is: Megéri ez nekem? Mi hasznom származik ebből? Az önmagának élő emberben az, hogy másnak, a közösségnek jó-e, ha valamit megtesz, hogy a társadalom látja kárát, ha valamit elmulaszt, fel sem merül. Másrészt az is nyilvánvaló, hogy ha uruk nem bíz minákat a szolgálóira, nem tudnak hozzájárulni a közjó gyarapodásához. Ha a társadalom nem biztosítja a családok működésének anyagi és kulturális feltételeit, akkor a családok nem válhatnak termékennyé, nem tudnak a társadalom anyagi és kulturális értékeinek gyarapításához hozzájárulni. Egymásra vannak utalva: a család terméketlenné válik a társadalom támogatása nélkül, a társadalom pedig összeomlik a családok munkája nélkül.

Hogyan érvényesül családokban, baráti, rokoni körben, közösségekben a másokért élni elve? Mit tudtok tenni azért, hogy a társadalom családbarát legyen?

A tíz mina, ha nem is volt nagy vagyon, jelentős összeg volt, Jézus korában ennyi volt tíz napszamos száznapi bére. Az Úr nem szűkmarkú, nem ad keveset, nem kíván lehetetlent, de nem ad lehetőséget a pazarlásra sem. Vannak, akik védekezésül, mikor szembesülnek mulasztásaikkal, azt mondják, hogy nem is próbálkoztak, mert úgy látják, hogy nincs elég tehetségük, meg hogy el akarták kerülni a kudarcot. A társadalom, a politikai közbeszéd is sokszor takarózik a „forráshiánnyal”, meg sem próbálva a rendelkezésre álló lehetőségek ésszerű felhasználását. Isten a családra sokat bízott. Rábízta az élet továbbadását, a gyermekek bevezetését az emberi társadalomba, lehetőséget adott neki a föld erőforrásaival való gazdálkodásra (vö. Ter 1, 28). A keresztyén családban azonban mindig tudatában vannak annak, amire Szent Pált is figyelmeztette Jézus: *„Elég neked az én kegyelmem”* (2Kor 12,9).

Hogyan gazdálkodtak szüleitek, nagyszüleitek „mináikkal”? Idézzetek fel eseteket, példákat saját életekből, vagy a baráti ismerősi körből, amikor kiderült: elég volt az Ő kegyelme!

Vajon meghiúsult-e az Úr terve azáltal, hogy három szolgája közül az egyik meg se próbálta kamatoztatni a rábízott pénzt? Bizonyára nem, legfeljebb késedelmet szenvedett. Az eredetileg a haszontalan szolgára bízott minákat ugyanis rábízta arra, aki már bizonyította rátermettségét, és így a várt haszon mégis bejött. Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra – mondja a közmondás. Gyakran tapasztaljuk, hogy mulasztásaink, elszalasztott lehetőségeink káros következményei halmozódnak, a mulasztás pótolhatatlan, új feladatot meg nem az fog kapni, aki az eddigieket nem teljesítette. Tanítsuk meg gyermekeinket a kötelességek gondos teljesítésére már egészen kicsi korban! A tessék-lássék teljesítés, az ellenőrzés lazaságára építés szelleme súlyos károkat okoz a családon belül és a társadalomban egyaránt. Nekünk is sok nehézséget okoznak azok, akik hiányosan teljesítik kötelességeiket velünk szemben. Jézus is erre figyelmeztet: *„Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük!”* (Mt 7, 12)

Mondjatok el olyan eseteket, amelyekről kiderült, a jótettre való alkalom elszalasztása káros következményekkel járt volna magatok és környezetetek számára is! Miért nehéz korunkban érvényre juttatni az elvet: „Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük!”?

LEGYETEK DERÉK ÉS HÚ SZOLGÁK A RÁTOK BÍZOTT ÉRTÉKEK KEZELÉSÉBEN!

HÍVOM A CSALÁDOKAT, az Új Ember Kiadó, a Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat és a MAKACS közös szentírásolvasó pontszerző játékára. A októberi kérdés:

Ki volt a feltámadás hírének első hírvivője?

A kérdésre adott válasz 20 pontot ér, ha tartalmazza a helyes neveket és a pontos szentírási helyeket. Részleges válasz, pl. két névből csak az egyik – felezi a pontszámot, a szentírási helyek hiánya öt pont levonását vonja maga után. A válaszokat a Bibliatársulat értékeli, és az esztendő végén a legmagasabb pontszámot elérő válaszadó egy Veretes Bibliát (nagy méretű, díszes, aranyozott verettel), a második helyezett egy Családi Bibliát (nagy méretű, díszes), a harmadik helyezett pedig egy Konkordanciát kap. A válaszokat "Szentírás Éve" jellegével az Új Ember kiadó címére küldjék: 1053-Budapest, Kossuth Lajos utca 1. vagy e-mailben a biblia@ujember.hu címre. Beadási határidő: október 22.

Bíró László
a MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke